

George PETROVAI

A noastră limbă preacurată

De suntem respectați în lume
ca vrednic și distinct popor,
străbunei limbi să-i mulțumim
că ne-a hrănit cu al său dor.

Un dor întins cât țara toată
și mai departe mesager,
oriunde-n lume românismul
e dres cu sare și piper.

Doar graiul nostru românesc
- un grai de ceruri dăruit –
putea prin arta-nveșnicirii
să facă d'or-ul aurit.

Și nu doar el. Atâtea vorbe
de-nțelepciune-ngreunate,
în alte limbi nu-și află soții
și-atunci rămân nemăritate.

Așa, de pildă, „Bună ziua” -
salutul arhifolosit;
„Bună să-ți fie-a ta inimă”,
la noi răspunsu-a fost proptit

în coasta negrului mileniu
când am tăcut cu-nverșunare,
ca spiritul activ din obște
să-și împlinească lui lucrare.

Cum limba-i vie și-nsetată,
firește că-ntr-un veac de veacuri
nu poate fi mereu aceeași,
ci musai este fecundată,

de alte limbi și alte graiuri
cu care-i soră sau vecină;

franceza-n ginta noastră este
sora de frunte-ntru latină.

(Procesul azi se-nvederează
prin siluri îngrozitoare –
ba țigănisme din manele,
ba anglicisme sfidătoare.)

Nu de grefări după ureche
în limba noastră-i trebuință,
cu-al ei belșug de sinonime
spre-o lesnicioasă folosință,

ci de-un respect necontentit
prin studiu plin de pasiune,
ca în gândire și vorbire
să nu dăm cinstea pe rușine.

Căci un român ce nu-și iubește
sau își pocește limba lui,
ridicol e și cam degeaba
umbră-a făcut pământului.

29 aug. 2014

Probaladă

Plictisită și-ofensată
de manelizarea-n forță,
în cochilie de melc
s-a ascuns balada-torță.

Doar din când în când ea-și scoate
capul divin la lumină –
urletele o-ngrozesc,
în jur vede doar ruină...

Geaba-ncerc ca din găoace
să-și răsară-nfiorarea,
îngânând un trist descântec
mai răscolitor ca marea:

„Vino iarăși printre noi,
a simțirii-mpărăteasă,

fii zeița poeziei
și în inimi fii acasă!

Mișcă-te ca altădată
de la mare pân' la munte,
aburcând albastrul fluviu
pe a Rodnei naltă frunte.

Că de când te-ai pustnicit,
doar durere am prânzit
și rușine am cinat
scoși cu țara la mezat.”

Mi-a răspuns într-un târziu:
„Vrei să renunț la izolare,
când e știut că primăvara
nu poate fi cazată într-o floare?”

Va fi cândva. Dar pân-atunci
redeveniți în inimi prunci,
căci doar murind viața toată,
în Domnul ea nu moare niciodată.

Iar eu,
voi cânta
și m-oi bucura,
c-arzând în voi de când mă știu,
nestinsu-m-am în cerul viu.”

17 sept. 2014

Divine înlesniri

„Năstrușnică ființă-i omul!”
Atotputernicu-Și spunea
după al lumii control fulger
ce armonia-mprospăta.

„L-am înzestrat cu cugetare
ca să-i rodesc vremelnicia –
el își afirmă mișelia
negându-Mă cu-nverșunare...”

- Tu, Petre, zise-odată Domnul
către preabunul bătrânel,

cunoști Pământul cel mai bine
și viul strâns la piept de el.

Căci nu degeaba tot acuși
cu pământeni stai la sfat
și-apoi mă rogi să peticesc
destinul lor întemnițat

în jignitoare întâmplare
din a Edenului grădină.
Aș vrea, de-aceea, despre om
s-aud părerea ta deplină,

ca să schimbăm ce-i de schimbat
în toată speța omenească,
iar nu să tot șurubărim
unde-am decis stare firească.

Nu ți se pare că-i firesc
ca omu-n drepturi decăzut
după păcatul săvârșit
cu suferința să-l unesc,

dar să-i dau șansa ca prin luptă
cu *eul* lui înfumurat
să redevină nepătat
într-o viață nesfârșită?

Răspunse tulburat bătrânul
la preailustra provocare:
- Nevrednic sunt, iubit Părinte,
să Te privesc cu adorare!

Crezi drept aceea că-i cuminte
din orbi să-și facă șoimul călăuze,
când judecata mi-i mult prea mioapă
să-Ți preamăresc lucrarea muză pentru muze?!

Părerea mea nescrisă-n gând
deja o știi,
pentru că numai Tu
cunoști ce timpul n-a schițat
și-n cuget nu-i încă-ntrupat.

Da,
mult mi-aș dori ca suferința

să fie mai din scurt ținută
și-n alt chip distribuită,
încât oricare
necuvântătoare
- copil de țâță, pasăre sau fiară –
de ea să nu se sinchisească
(fiind ei netovarăși cu păcatul)
chiar moartea de-ar trudi la coasă.

Nu-i cușeră nici prăvălirea
perfidei avalanșe de neazuri
taman pe capul celui oropsit,
când lumea-i plină de boghete ținte
unde și rău și bine-atâta s-au tocit,
c-o nouă încercare
divertisment doar pare
pentru fetizii lotuși răstigniți
pe balta *spleen*-ului cu izuri de morminte.

Cunosc popoare strânse-n chingi
(românii-s fruntea între ele)
de-acele hoarde de haini,
ce geografia violează

și din istorii fac o varză
cu rangul lor de-arhimișele.

Pentru aceștia-i de dorit
o necesară îndreptare
prin limbă, port, statornicie
și prin credința neclintită
c-au fost și sigur o să fie.

*

Așa se face că românii
au fost plasați sub scut divin,
ca Domnul să-i îndestuleze
cu dărnicia Lui din plin.

Iar El le-a dat o țară bună
și mirosind a pâine caldă
din holdele cu mult mai tari
decât deodată turci și muscali.

Căci ea-i câmpii, munți, văi și ape,
bisericețe-n lemn cioplit,
e fata-n ie ce zâmbeste
și-i doru-n doine cetluit.

Le-a dat apoi limba zemoasă
(alternativa la nectar),
mult grațioasa catedrală
cu turla-n ceruri împlântată,
la a cărei înălțare
atâția meșteri mari,
calfe și zidari
spetitu-s-au pe rupte
împinși din spate de legende,
de-ambiții voievodale
și trebuințe milenare,
așa c-al limbii patriarh
poeticeasca rugă să-și rostească
în noul grai universal...

Dar nu le-a dat minte destulă
să folosească ce-au primit,
fapt pentru care trag din greu
la jugul paradoxului
dintre Apus și Răsărit.

3-5 sept. 2013

